

УДК 332.12 (477)

ЕВОЛЮЦІЯ СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ В РОСІЙСЬКІЙ ФЕДЕРАЦІЇ

І.С. Кондіус

Севастопольський інститут банківської справи
Української академії банківської справи
Національного банку України

Стратегічним плануванням розвитку територій почали займатись з початку 50-60 рр.

Стартові умови та етап життєвого циклу розвитку, на якому знаходиться регіон, є визначальними характеристиками при встановленні стратегічних цілей розвитку регіонів Росії. Так, стратегічний розвиток Самарської області, яка володіє багатoproфільною індустрією, високорозвиненим сільським господарством і розвиненою інфраструктурою, націлений на: збереження і розвиток інноваційного типу розвитку регіону, забезпечення прогресивних структурних змін у виробництві, проведення інституційних змін в області, покращення соціального захисту населення і регулювання трудових відносин [1].

Натомість прикордонне розміщення Мурманської області та наявність сировинної бази визначають акценти стратегії розвитку на розширенні форм зовнішньоекономічного співробітництва та розвитку виробничої діяльності, пов'язаної з видобутком та переробкою мінеральної і біологічної сировини.

Стратегічні цілі розвитку Ярославської області спрямовані на розвиток транспортної інфраструктури та обробної промисловості. В цій стратегії враховано близьке розташування області до столичної агломерації, що є не тільки стимулюючим фактором її розвитку, а й негативним, внаслідок відтоку фінансових та трудових ресурсів з регіону.

У рамках взаємодії природного і господарського комплексів Байкальського регіону розглядалися задачі оптимального управління розвитком як окремих ресурсів, так і всієї територіально суспільної системи. Стратегія розвитку басейну озера Байкал була зорієнтована на розвиток полігалузевої економічної моделі, в якій район характеризувався векторами стану економіки та показниками природного середовища і ресурсів. Варто відзначити, що при вирішенні поставлених завдань не були враховані ресурсні витрати на споживання, зростання відновних потужностей і впливу на природне середовище з боку населення. Без уваги залишилися міжрегіональні транспортні взаємодії. Враховувалися лише повітряні течії. Разом з цим важливою перевагою в розробленій моделі стратегічного прогнозування є доведення теоретичних положень до конкретних розрахунків і практичного використання результатів в управлінні станом навколишнього середовища на конкретній території [2].

Отже, досвід Росії засвідчує активну позицію уряду країни щодо проведення регіональної політики та здійснення стратегічного планування стійкого розвитку територіальних систем різного ієрархічного рівня. Розглянуті підходи в сфері регіонального моделювання є цікавими з точки зору можливостей врахування різних взаємозв'язків при прогнозуванні стійкого розвитку регіонів України.

Список літератури.

1. Переход к устойчивому развитию: глобальный, региональный и локальный урони. Зарубежный опыт и проблемы России. Москва: КМК. 2002. 444 с.
2. Региональное развитие: опыт России и Европейского Союза / [отв. ред. А.Г.Гранберг]. – М: Экономика, 2000. – 435 с.

Кондіус, І.С. Еволюція стратегічного планування в Російській Федерації [Текст] / І.С. Кондіус // Матеріали X Наукової конференції "Ломоносовські читання" 2011 року та X Міжнародної наукової конференції студентів, аспірантів та молодих вчених "Ломоносов -2011", - Севастополь: Філія МДУ, 2011. – С. 115-116.